

конкретно понашање у погледу релевантног правног правила у складу са законом.

Та премиса је од основног значаја и потребно је имати у виду њен дух и логику приликом извођења закључака о конкретном питању везаном за контролу уставности – почев од суштине захтева, одсуства уобичајених страна у поступку које би браниле своје интересе, последица саме пресуде, итд. Проблем лежи у томе да и пракса и теорија мање или више одступају од ње. Учињени су неки покушаји доношења пресуда који би обесмислили и саму формулу, премда посредно. Најчешће, међутим, наилазимо на случајеве који потпуно пренебрегавају претпоставку о суштини надлежности, услед чега се долази до одлука у погледу контроле уставности ради представљања еклектичног низа противречних закључака, али које, међутим, служе одређеним циљевима.

То отвара питање да ли, с обзиром на одсуство конкретних решења везаних за контролу уставности, правила и институти који чине ткиво класичних случајева надлежности могу бити позајмљени и, ако је одговор потврдан, у којој се мери непосредно односе на контролу уставности. Такав је став неприхватљив јер основне карактеристике контроле уставности и материје којом се бави пре свега искључују могућност непосредног повезивања контроле уставности са познатим облицима грађанског, кривичног или управног права. Кад год не постоји непосредан оквир, правила и институти карактеристични за класичне облике надлежности, морамо их прилагодити на одговарајући начин под условом да су подвргнути пажљивом разматрању како би се утврдило да ли се односе и на контролу уставности. Ако је њихово значење пре свега уобличено под утицајем појма правног спора који утиче на субјективна права и интересе физичких или правних лица, или појединаца или органа власти, онда, када је у питању контрола уставности, њихов садржај не може а да не претрпи измене.

Уставно судство представља надлежност *suī generis* и она се само веома уопштено преклапа са класичним облицима надлежности. Сврха контроле уставности се не своди на утврђивање шта је у одређеном случају усаглашено са правилима утврђеним правом. Основна идеја контроле уставности је да утврди да ли је утврђени модел, којем релевантно понашање мора да се уподоби, у складу с Уставом. Ипак, чини се да се теза о контроли уставности као својеврсној врсти поступка оспорава због две околности. Прво, у оквиру управног судства је дозвољено оспоравање правне усаглашености одређеног подзаконског акта који је донео врховни управни орган. Зар онда није у питању једна те иста врста надлежности? Разлика лежи у томе да се у оквиру (уставносудске) контроле уставности подноси захтев за утврђивање уставности закона, а да у управном судству оспоравање утиче на подзаконски акт, а тиме се односи и на законске инструменте. Штавише, уставни судови у неким правним системима се